

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 07.03.2007, sp. zn. 5 Tdo 176/2007, ECLI:CZ:NS:2007:5.TDO.176.2007.1

Číslo: 40/2009

Právní věta: Není v rozporu se zásadou zákazu reformace in peius, pokud odvolací soud k odvolání podanému jen ve prospěch obviněného doplní výrok o náhradě škody, kterým odkáže poškozeného podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.03.2007

Spisová značka: 5 Tdo 176/2007

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Adhezní řízení, Zákaz reformace in peius

Předpisy: § 229 odst. 1 tr. ř.
§ 259 odst. 4 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného F. K. proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 12 To 194/2006, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha - východ pod sp. zn. 2 T 160/2005.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu Praha - východ ze dne 17. 3. 2006, sp. zn. 2 T 160/2005, byl obviněný F. K. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se dopustil tím, že v přesně nezjištěné době ve večerních hodinách dne 23. 12. 2004 v objektu sportovní střelnice v Č. neprojevil ustanovením § 29 odst. 1 písm. a) zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních, uloženou zvýšenou opatrnost při manipulaci s pistolí značky Zendl, model 75, kterou se záměrem odstranit závadu v činnosti spouště částečně rozebral sejmutím závěru za současného ponechání střeliva v nábojové komoře a při následné kompletaci zbraně došlo k náhodné iniciaci výstřelu, jímž byl zasažen poškozený MUDr. A. O., který tak utrpěl střelné poranění povrchových částí stěny břišní v oblasti nadbříšku vlevo a otevřenou tříštivou frakturu kosti vřetenní vpravo, což si vyžádalo aplikaci zevního fixátoru ukotvení šrouby přímo do kosti a omezení hybnosti pravé ruky až do dne 28. 2. 2005 s následnou rehabilitací, přičemž ani při ambulantní kontrole dne 26. 4. 2005 nebylo možné konstatovat úplné zhojení s tím, že trvá omezená hybnost pravé horní končetiny do současné doby.

Za tento trestný čin byl obviněný F. K. odsouzen podle § 224 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, přičemž podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 20 měsíců. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držení a nošení střelných zbraní v trvání 14 měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obviněný uznán povinným nahradit poškozenému MUDr. A. O., bytem v P., škodu ve výši 380 357 Kč s tím, že podle § 229 odst. 2 tr. ř. byl tento poškozený se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Tento rozsudek soudu prvního stupně napadl obviněný F. K. odvoláním, o němž Krajský soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 12 To 194/2006, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozenému MUDr. A. O. a za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že podle § 265 tr. ř. se poškozený MUDr. A. O., bytem v P., odkazuje s celým uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 259 odst. 2, 3 tr. ř. dále odvolací soud napadený rozsudek doplnil o výrok, jímž podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozenou Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky, Územní pracoviště P., s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti uvedenému usnesení odvolacího soudu ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 12 To 194/2006, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu Praha - východ ze dne 17. 3. 2006, sp. zn. 2 T 160/2005, podal obviněný F. K. prostřednictvím obhájce JUDr. Ing. I. K. dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť podle jeho názoru rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, konkrétně pak proto, že nedošlo k jednoznačnému a objektivnímu prokázání, že by obviněný jinému způsobil újmu na zdraví tím, že by porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona, dále také proto, že v daném případě nebylo jednoznačně prokázáno, po jakou dobu trvala porucha zdraví poškozeného, v důsledku čehož nebylo prokázáno, že poškozený utrpěl těžkou újmu na zdraví. K tomu uvedl řadu skutečností, které závěry soudů obou stupňů zpochybňují. Dále má dovolatel za to, že i výrok o náhradě škody je nesprávný, neboť postup soudu druhé instance byl v rozporu se zásadou zákazu reformace in peius.

V závěru dovolání obviněný F. K. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 12 To 194/2006, a rozsudek Okresního soudu Praha - východ ze dne 17. 3. 2006, sp. zn. 2 T 160/2005, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu Praha - východ, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného F. K. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu vyjádřil v tom smyslu, že uplatněné námitky odpovídají formálně deklarovanému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., nicméně v otázce viny je nelze považovat za důvodné. Za částečně důvodnou považoval státní zástupce pouze námitku ohledně nesprávnosti výroku, jímž byla Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Územní pracoviště Praha - východ, odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, a proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil výrok o náhradě škody a za přiměřeného použití § 265 tr. ř. odkázal Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky se sídlem v P. na řízení ve věcech občanskoprávních. Současně státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud postupoval v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 tr. ř. a učinil rozhodnutí v neveřejném zasedání, přičemž státní zástupce zároveň ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlasil s rozhodnutím v neveřejném zasedání i pro případ jiného nežli výše navrhovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti

dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím tvrzený dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné.

Především se Nejvyšší soud zaměřil na právně relevantní námitky obviněného týkající se výroku o vině a podrobně vysvětlil proč je neshledal důvodnými.

K námitce, kterou dovolatel brojil proti správnosti výroku o náhradě škody a která se týkala té skutečnosti, že pokud odvolací soud z vlastní iniciativy doplnil výrok o náhradě škody, kterým odkázal Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních, měl podle jeho názoru porušit zásadu zákazu reformace v neprospěch obviněného, uvedl Nejvyšší soud následující:

Ani s touto námitkou se dovolací soud neztotožnil. Tato námitka zřejmě směřuje k tomu, že dovolatel spatřuje zhoršení svého postavení v tom, že odkázáním domněle nikoli poškozené pojišťovny byl její nárok na náhradu škody potvrzen, což je třeba zvažovat zejména z hlediska běhu promlčecí lhůty. V té souvislosti je třeba však respektovat ustanovení § 112 obč. zák., které stanoví, že uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží. Tímto se samozřejmě rozumí i situace, kdy poškozený uplatní právo na náhradu škody z trestného činu před soudem v rámci trestního řízení (tzv. adhezní řízení). V této souvislosti je pak třeba připomenout, že ani v případě, pokud by soud v trestním řízení pochybil a o řádně uplatněném nároku v trestním řízení vůbec nerozhodl, promlčecí doba neběží. Jestliže totiž věřitel uplatnil své právo na náhradu škody způsobené trestným činem v adhezním řízení včas, tj. v průběhu promlčecí doby, a v řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu adhezního řízení neběží (srovnej č. 29/1985 Sb. rozh. obč.; dále srov. i Jehlička, O., Švestka, J., Škárová, M. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 389). Nejvyšší soud tedy v tomto směru konstatuje, že postupem odvolacího soudu nedošlo k porušení zásady zákazu reformationis in peius, a proto i tato námitka obviněného F. K. uplatněná v dovolání není důvodná.

Závěrem Nejvyšší soud poukázal na to, že z obsahu dovolání a po porovnání námitek v něm uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání a s tím, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí vytýkanými vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněného F. K. o dovolání zjevně neopodstatněné, neboť v podstatě jen opakuje námitky uplatňované obviněným již v řízení před soudem druhého stupně, s kterými se tento soud již dostatečně a správně vypořádal, a proto je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Své rozhodnutí přitom učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.